

Iránytű

Az edelényi Szent Miklós Görögkatolikus Iskola és Óvoda kiadványa

BÚCSÚ

Elérkezett a búcsú ideje. Az osztályfőnökök, akik a 8 év alatt minden téren képviselték és segítették tanítványaikat, most egyfajta örömteli, elégedett büszkeséggel, ugyanakkor némi izgatott szorongással telve tekintenek osztályukra. Az elválás visszafordíthatatlan eseményét mindenki másképp éli meg. Van, akinek jobban fáj a búcsúzás, van, akinek kevésbé, de az biztos, hogy a 8. osztályosok ünnepélyes ballagása mindig valamilyen keserédes hangulatot áraszt. Ebben a pillanatban, melyben öröm és bánat egyszerre van jelen, egy kicsit megérezzük az élet súlyát, talán meg is rettenünk tőle. Hogy fogják tanítványaink megállni a helyüket az új iskolákban, hogy tudnak majd beilleszkedni abba a másik közösségbe? Megtalálják-e számításaikat, megismernek-e új barátokat? Bár a gyerekek többnyire nem hiszik el, nekünk, tanároknak nem könnyű őket elengedni. Magunkhoz szelídítettük őket, és hiányuk egyfajta űrt hagy a lelkünkben. Ezt persze idővel betölti az őket követő évfolyamok, osztályok gyermekerege, hisz ez az élet rendje, de a személyes, kedves emlékek örökre megmaradnak, sőt a kevésbé szépek is megszépülnek az idők során. Victor Hugo idézetét szem előtt tartva kívánunk sikeres, eredményekben gazdag életet.

„Légy hasonló az égen szálló madárhoz...aki a törékeny gallyon megpihenve átéli az alatta tátongó mélységet, mégis vígan énekel, mert bízik szárnyi erejében.”

Örömteli, de ugyanakkor szomorú esemény is egy osztályfőnök életében az a pillanat, amikor a 4 évig gondjaira bízott gyerekek elballagnak. Éva néni hogy éli meg a búcsúzás szívszorító élményét?

Ahogy közeledik a ballagás időpontja, egyre többet gondolok arra, hogy a következő tanévben már nem fogom látni a négy év alatt megszokott arcokat, nem én fogok találkozni a megoldandó feladatokkal velük kapcsolatban, és egyáltalán: nem lesznek itt. Hát, nem könnyű elengedni azokat, akiket megszeretett az ember. Mindig is úgy gondoltam a tanítványaimra, hogy kicsit az enyéme is ők, hiszen belőlem is visznek magukkal valamit, még akkor is, ha nem akarják. Óriási változást jelent ez a négy év a gyerekek életében, a kamaszkor szakaszait megélve nyolcadikra már önálló döntésre is képes fiatal válik belőlük. Én ezt nagyon nehezen vagyok képes elfogadni, így sokszor talán az agyukra megyek a túlzott anyáskodással, szájbarágós módszeremmel, a féltésemmel. Azt gondolom, hogy meg tudom védeni őket a rossztól, de sajnós, ez nem igaz, mindnyájuknak a saját sorsukat kell megélniük. Bízom benne, hogy számukra megfelelő iskolában folytatják tanulmányaikat, ez az iskola beváltja a hozzáfűzött reményeket, és olyan foglalkozást szereznek, amelyben kiteljesedhetnek, a megélhetés mellett sikerérzést is jelent számukra.

Éva néni mit tartott az osztálya erősségének, milyen volt a 8.a osztályközössége?

Kezdetben nagyon sok problémánk volt amiatt, hogy az erős egyéniségű gyerekek nehezen mondtak le saját elképzeléseikről, és a közöttük folyó „harc” az egész osztályra kihatott. Sokan csendes visszavonultságba szorultak, így sokáig a hangjukat sem lehetett hallani. Ez engem nagyon zavart, mivel mindenki osztályfőnöke voltam, mindenki érdekeinek érvényt akartam szerezni. Egészen három évig küzdöttem ezzel a problémával, de megérte, mert nyolcadikra megtanulták egymást elfogadni olyannak, amilyenek, képesek lettek megbeszélni a dolgokat, a csendesebbek is kiléptek a szótlan-ságból, és hallatják hangjukat. Mindenki megtalálta a helyét a közösségben, annak elfogadott tagjává vált. Felemelő érzés látni, hogy szeretnek együtt lenni, képesek együtt tervezni, készülődni, odafigyelnek egymásra, és nem kritizálják folyton egymást. Igen erős kötelékek születtek, szerintem hosszantartó barátságok indultak el közöttük.

Melyik a legkedvesebb emléke Éva néninek az osztályával kapcsolatban?

Hála Istennek, sok van ilyen. A legjelentősebbek azok a műsorok, amelyeket a nagy nemzeti ünnepeinken adtunk. Már hatodikban látszott, hogy számukra nagyon fontos a megmutatkozás. Hetedikben korukat meghazudtoló komolysággal, fegyelmezettséggel adták elő az október 23-i műsort, majd ezt meg tudták ismételni az idén március 15-én. Csodás érzés volt, hogy mindent úgy csináltak, ahogy kértem, a próbákon segítették egymást, és hogy minden gyerekem rész vett valamilyen formában ezen az előadáson. 21 a színpadon, 3 technikai segítőként. Ez jelenti az igazi közösséget, ezt érzem legnagyobb eredménynek, amit a négy évben elértem. Jó volt látni, hogy a különböző bulikon hogy táncoltak együtt az én tanulóim, az egyes sportversenyeken mennyire küzdöttek a győzelemért. Milyen lelkesedéssel készültek a farsangokra, amelyeket ők találtak ki, ők tanultak be, és még azt is képesek voltak bevállalni, ami nem igazán volt a kedvükre, annak érdekében, hogy én is beálljak közéjük. Tudom, ilyenkor elfelejti az ember azt a sok bosszúságot, amit meg kellett velük élni, de ez így van rendjén. Abban reménykedem, hogy mindig jó érzésekkel fognak ők is visszagondolni az elmúlt évekre, nem marad bennük semmi rossz érzés senkivel kapcsolatban, és majd sok-sok év múlva az is kiderül, mit kaptak ebben az iskolában.

Kezdetről a végig

Az óvodában féltem, az iskolában reméltem,
Az alsóban visszahúzódtam, a felsőben bíztam,
Most, hogy eljött a 8. év,
Úgy érzem, félek elmenni még.

Szeretem az osztályomat,
Összeszoktunk a 8 év alatt,
Voltak viták, nem is kevés,
De az együtt töltött idő nem volt szenvedés.

Az óvodában féltem, az iskolában reméltem,
Ezt az osztály elfelejteni lehetetlen,
A ballagás egy régi szép szokás,
Megható érzelmes búcsúzás...

Forgony Viktória, 8.a

Éjszakai csend

Sötét, kihalt a vidék,
Egy lélek sincs az utcán,
Csak a hold sugara ég,
S én sétálok némán.

Érzem a csendet,
Mily békés, nyugodt,
Végignézek minden helyet,
De az egész város halott.

Itt most nincs senki,
Egy autó sem jár most,
S leülök pihenni,
Egy idős fához.

Nézem az eget,
Nézem a csillagokat,
Érzem a békességet,
Figyelem a fákat.

Márton Emese, 8.a

Már 8 éve a ballagást várjuk...

Elsőben még nagyon távolinak tűnt ez a vágyunk, mégis gyorsan elszaladt az idő. Az évek során új emberekkel ismerkedtünk meg, sajnos voltak páran, akiktől el is kellett búcsúznunk. Voltak rossz napjaink, amikor veszekedtünk, sokszor megbántottuk egymást, mégis, a szép pillanatok mélyebb nyomot hagytak bennünk. Sokat változtunk a 8 év alatt, új barátokat szereztünk, de a régiakat sem felejtettük el: az igaz barátságok megmaradtak. Amikor szükség volt rá, komolyak és összetartóak voltunk, segítettünk egymásnak. A szereplések, a farsangok, a kirándulások mindig jól teltek, a legjobbat hoztuk ki magunkból. Ez az év mindenki számára nehéz volt, leginkább a felvételik miatt. Sokat köszönhetünk Tanárnőnek és egymásnak. Ez az utolsó évünk –véleményem szerint– túl gyorsan telt el. Rájöttünk, hogy a rossz napjaink ellenére jó volt ez a 8 év, és jövőre hiányozni fog az osztály... Remélem, soha nem felejtjük el egymást...

Budai Petronella 8.a

Az elmúlt évek

Mindenki az anyaméhben növekedett, mindenki ugyanúgy izgult, amikor először átlépte az iskola kapuját. Én is így voltam ezzel...

Elsőben úgy éreztem, összezártak 28 másik gyerekkel, akikből alig egy-kettőt ismertem. A kezdet nehéz volt, sok feketét kaptam, de piros pontjaim is voltak bőven. A 8 évről vannak jó, s rossz emlékeim egyaránt. Az osztálykirándulások például felejthetetlenek voltak. Vannak, akikkel jóba lettem, s vannak, akikkel eltávolodtunk egymástól... Főleg ebben az utolsó évben. Akivel/ akikkel rosszban voltam, „háborúztunk”, év végére kibékültünk... és volt, akivel az év elején jó kapcsolatom volt, de minden megváltozott köztünk: ma már ég és föld vagyunk egymás számára... Azonban be kell valljam, hiányoznak a vele töltött emlékek... Ez az osztály lehet, hogy nem volt a legjobb magatartású és tanulmányú közösség, de úgy érzem, mi mindig összetartottunk, és összetartozunk. Tele vagyunk/ voltunk titkokkal és emlékekkel...

Sajnos el kell búcsúznunk egymástól... Hiányozni fogtok, 8.a-sok!

Sári Nikolett 8.a

Örömteli, de ugyanakkor szomorú esemény is egy osztályfőnök életében az a pillanat, amikor a 4 évig gondjaira bízott gyerekek elballagnak. Andi néni hogy éli meg a búcsúzás szívszorító élményét?

Búcsúzni mindig nehéz, mégsem vagyok szomorú. Inkább büszkeséget és elégedettséget érzek. Jólesik ránézni a tanítványaimra, akik már nem is annyira gyerekek, inkább fiataloknak nevezném őket. Amikor a szemükbe nézek, öntudatot, elszántságot, tettekkészséget látok, máskor pedig szerénységet és segítőkészséget. És bár félttem őket, bízom bennük, és abban, hogy megállják a helyüket az életben.

Andi néni mit tartott az osztálya erősségének, milyen volt a 8.b osztályközössége?

Az osztályban legtöbbször őszinte és elfogadó légkör volt tapasztalható. Gyakori volt, hogy segítettek egymásnak, megértéssel fordultak nehéz helyzetbe került osztálytársaik felé. Igyekeztek igazságosan, ugyanakkor nagy toleranciával kezelni a felmerülő nehézségeket. Sokszínű osztály a miénk, mégsem lógott ki senki sem belőle. Összekapaszkodtunk, és nem hagytunk elveszni senkit. Büszkék vagyunk a sikerekre, a tanulásban, sportban, közösségi munkában és hitéletben elért eredményekre és azokra, akik ezekért az eredményekért sokat tettek, és megállták a helyüket.

Melyik a legkedvesebb emléke Andi néninek az osztályával kapcsolatban?

Nem tudnék egyetlen eseményt kiragadni. Jó szívvel emlékszem az összes együtt eltöltött időre, és nem csak tanításon kívüli alkalmakra, hanem az angol és osztályfőnöki órákra is. Úgy érzem, a 4 év elegendőnek bizonyult arra, hogy jól megismerhessem a gyerekeket. Sokszor már az, ahogyan kivették a táskából a tankönyvet, és a padra tették, árulkodott nekem arról, hogy milyen napjuk van. Igyekeztem mindent megbeszélni velük, ami a szívüket nyomta; együtt örültünk, együtt szégyenkeztünk, beszélgettünk, gondolkodtunk nap, mint nap. Kedves emlékből pedig van rengeteg, a kirándulások, a farsangi szereplések alkalmával készített képek még inkább segítenek felidézni és el nem felejteni azokat.

Mi volt az osztállyal kapcsolatos legnagyobb kihívás?

A legnagyobb kihívás az elmúlt 4 évben az volt, hogy eleget tudjak tenni a magam által legfontosabbnak tartott szakmai feladatomban: hogy mindenkit fejlesszek arról a szintről, ahol áll, egy attól magasabb szintre. Ezt pedig nem csak a tanulás terén, hanem a személyiség tekintetében is igyekeztem megtenni. Jó hatással lenni a gyerekek személyiségfejlődésére pedig nehéz, és igencsak „sziszifuszi munka”, mégpedig azért, mert a legerősebb nevelő hatást saját személyes példánkkal gyakorolhatjuk. Ennek tudatában tanítani, és osztályfőnöknek lenni igazi erőpróba volt!

Hat évesen még szorongva léptük át iskolánk küszöbét. Kedves tanáraink rengeteg türelemmel vezettek be minket a számok és a betűk világába. A következő évben már valamivel több bátorsággal és bizalommal kezdtük újra az évet. Ezt így folytattuk egészen máig. Most ugyanis eljött az ideje, hogy elbúcsúzzunk. Elbúcsúzzunk, mert vár ránk „a nagybetűs élet”. Azonban ez a búcsú nem végleges, visszatérünk egyszer, hogy elmeséljük a régi szép idők történeteit.

Szeretnék a magam és társaim nevében köszönetet mondani tanárainknak, szüleinknek és persze diáktársainknak a sok munkáért és segítségért.

Kedves tanáraink, igyekszünk szorgalmunkkal és életmódunkkal meghálálni, amit értünk tettek. Diáktársaink, sok sikert kívánunk a felvételihez, az érettségihez, illetve az azt követő időszakhoz.

Kun Péter, 8.b

Az a gyönyörű 8 év

Nagyon sajnálom, hogy itt kell hagynom ezt az osztályt. Lehet, hogy sokat vitatkoztunk, és nem voltunk mindig összetartóak, de szerettük egymást.

Nagyon sok jó emlék fűz ehhez az osztályhoz. Rengeteg jó pillanatot töltöttünk el együtt, és ezeket a pillanatokot soha nem fogom elfelejteni. Szívesen emlékezem vissza az osztálykirándulásokra, a farsangokra és az iskola udvarán eltöltött szánkózásokra. Nemcsak az osztály és az osztályfőnökünk fog hiányozni, aki mindent megtett értünk, hanem a többi diák és a tanárok is.

Nagyon várom már a középiskolát, mert kíváncsi vagyok az ott eltöltendő évekre, de ezt a nyolc évet soha nem fogom elfelejteni...

Hegedűs Eszter, 8. b

Búcsúzás az osztálytól

Eljött az idő, amire régóta vártunk,
amióta beléptünk az iskolába veletek,
első osztálytól erre a helyre jártunk,
számoltuk a hónapokat, heteket,
kínzó napokat, hosszú órákat,
a legvégső, rövid perceket.

Eljött a pillanat, és szabadok vagyunk...,
lehull rólunk a kaloda,
talán egy kicsit visszahúz a szívünk,
lehet, hogy egymást már nem látjuk soha,
de végigkísérnek az emlékek,
amit nekünk adott az iskola.

Csak nézzük egymást, és nem tudunk szólni,
pedig el kell mondani még egyszer, utoljára,
hogy hiányozni fogtok, jó volt veletek,

hogy jó lenne még egyszer, csak egyetlen pillanatra,
csendesesen, szótlánul,
visszaülni az üres osztályba.

De szívében mindenki érzi,
noha nem mondhatjuk el,
hogy az eltöltött hosszú éveket,
és egymást nem feledjük el,
a barátok, tanárok emlékét,
a lelkünkben őrizni kell.

Fájdalmas az utolsó búcsú,
nehezen, de egymástól elválunk,
mindenki vidám, s egyben szomorú,
talán még egyszer visszatérünk,
de most hátat fordítva az iskolának,
teli reményekkel végleg elmegyünk...

Molnár Melánia, 8.b

Örömteli, de ugyanakkor szomorú esemény is egy osztályfőnök életében az a pillanat, amikor a 4 évig gondjaira bízott gyerekek elballagnak. Rita néni hogy éli meg a búcsúzás szívszorító élményét?

4 évvel ezelőtt feltették azt a kérdést, hogy osztályt szeretnék vagy gyermeket? Az élet úgy hozta, hogy az osztályomra esett a választás. Így lett 24 gyermekem, akik talán egy kicsit az enyéme is lettek.

Nehéz lenne az érzéseimet megfogalmazni...

Már az évkezdés is egy kicsit a búcsút jelentette, mindenből az "utolsó" kezdődött számukra az év elején.

Az egész tanévüket ez szötte át.

Átérezték a szülők és a gyermekek is, hogy valami más fog következni, valami új, ami felelősséggel jár.

Nem féltém őket, mert megkaptak mindent, ami ahhoz szükséges, hogy emberek váljanak belőlük.

Rita néni mit tartott az osztálya erősségének, milyen volt a 8.c osztályközössége?

Nehéz kimondani, de elég nehezen váltak közösséggé. 5. osztályban még igazi gyerekek voltak. 6. osztályban rengeteg gonddal és problémával kellett megküzdenünk. 7-8. osztályban viszont mindez hihetetlenül jóra fordult. Sokszor látom őket együtt kisebb-nagyobb csoportokban kerékpározni, focizni, beszélgetni. Jól érzik magukat együtt. Talán rádöbbenek, hogy fontosak egymásnak.

Melyik a legkedvesebb emléke Rita néninek az osztályával kapcsolatban?

Szívesen emlékszem vissza arra az első alkalomra, amikor beléptem az osztályba, és láttam, hogy 24 kíváncsi arcocska fogad. Kölcsönösen örültünk egymásnak. Jó érzés tölt el, amikor az osztálykirándulásokra gondolok vissza. Lelkesen készültek a farsangi bálókra. Felemelő érzés volt látni őket keringőt táncolni.

Büszkeség töltött el, amikor a kitűnő tanulók számát kérdezték. Igyekeztem velük őszintén megbeszélni mindent, együtt örülni és olykor sírni is velük. Tudom, néha bosszúságot is okoztak az embernek, de mára már ezek a dolgok is megszépültek.

Bízom, és hiszem, hogy osztályom tanulói jó érzéssel gondolnak vissza az általános iskolás éveikre...

Nyolcadikosok vagyunk, el sem hiszem, hogy így elrepült az idő! Tavaly még csodálkozó szemmel néztük a ballagó osztályokat, mára mi léptünk a helyükbe... Nagyon vártam ezt az évet, de szívesen visszapörgetném az időt. Annyi szép emléket hagyunk a hátunk mögött...

Osztályunk 25 diákból és a szívünkhöz nagyon közel álló, leleményes osztályfőnökünkből áll. Kissné Szuhai Rita tanárnő már 4 éve az osztályunk vezetője. Nem gondoltam volna, hogy sikerül az osztálynak „összerázódnia”, de kellems csalódás ért. Az összeszokásban osztályfőnökünk is sokat segített minket különböző programok szervezésével. Mégis úgy érzem, sok lehetőséget elszalasztottunk, nem voltunk elég aktívak a programok megszervezésében. De sok szép emléket hagyunk a hátunk mögött, és az emlékek mellett pár kiemelkedő eredménnyel is gazdagodtunk. Az iskolai hulladékgyűjtésen osztályunk első, második, majd harmadik helyezést ért el. Nem volt könnyű a dobogós helyezést megtartani, hiszen mindenki győzni szeretett volna. A hulladékgyűjtés napján úgy vártuk a szülőket, mint eddig még soha. Vártuk, hogy megérkezzenek az általunk összegyűjtött hulladékkal. Az eredményhirdetés napján nagyon izgultunk, reménykedtünk, hogy miénk lesz a győzelem, és sikerült, győztünk. Számos emlékezetes osztálykiránduláson is részt vettünk. Osztályunk ellátogatott a sátoraljaújhelyi kalandparkba, a miskolctapolcai bob-pályára, és nem utolsósorban megtekintettük Budapest szépségeit is. Egy péntek délután osztályunk kerékpárral nekivágott a Császtai szőlőhegynek. Bevallom, nem volt könnyű feltekerni, de bírni kell az embernek, ha az osztályfőnöke testnevelés-tanárnő! Nagyon jól éreztük magunkat, amikor a mi feladatunk volt, hogy feldíszítsuk az iskola épületét, udvarát és a tavalyi 8/c osztálytermét a ballagásra. Mindenki igyekezett, hogy a legjobbat hozza ki magából, és hogy iskolánk díszpompába boruljon! Örültünk, mert úgy éreztük, a mi érdemünk is, hogy az iskola ilyen szépen fel lett díszítve. Ez a munka jó alkalom volt arra, hogy még jobban összeszokjunk, hiszen segítenünk kellett egymásnak. Emlékezetes volt, amikor az iskola részt vett a Te Szedd programban is, és megtisztítottuk Edelény városát a káros hulladékoktól. Minden évben ellátogattunk a Nemzeti Színházba, ezen az éven a Padlás című musicalt tekinthettük meg. Osztályunkból sokan részt vettek az edelényi Tájházban a sütemény és íjászversenyen. A süteménysütő versenyre osztályfőnökünk és egyik osztálytársunk is benevezett, Oláh Zsuzsanna osztálytársunk 2. helyezést, az íjászversenyen Furman Zsuzsanna 3. helyezést ért el. Hosszan sorolhatnám osztályunk emlékeit és érdemeit, de úgy érzem, reggelig sem fejezném be...

Szerencsésnek érzem magam, hogy a 8.c osztály tanulója lehettem. Remélem, találkozunk még, és majd visszaemlékezünk erre a nyolc évre, amit együtt töltöttünk.

Girhiny Gréta, 8.c

Gyorsan eltelt négy év...

Amikor felkerültünk 5. osztályba, egy más közegbe, ijesztő volt. Eleinte nagyon félénkek voltunk, hiszen új osztályfőnök, új tanárok vártak ránk. És ami szintén nem könnyítette meg a helyzetünket, az négy új osztálytárs volt. Őket eleinte nem tartottuk az osztály részének, később egyre inkább "beépültek" közénk. Az osztályfőnökünk, Rita néni, próbált minket átsegíteni ezeken a változásokon, hisz ő egy kedves, humoros tanár néni. Az 5-6.osztály így telt, az új tanárok, az új diákok és az új közeg megismerésével. 7. osztályra szokott igazán össze a társaság, és ebben az évben már a továbbtanulásra is gondolkozni kellett... Telt az idő, elérkezett a 8. osztály, amikor is már majdnem minden a továbbtanulásról szólt. Új osztálytársunk is érkezett, aki mostanra teljesen a közösség részévé vált, beilleszkedett. Már csak 1,5 hónap van hátra a tanévből... Ez a kis osztály lassan felbomlik, és mindenki külön útra indul. Fájdalmas lesz a búcsú...

Szendi Mirtill, 8. c

DICSŐSÉG JÉZUS KRISZTUSNAK!

A Szent Miklós Görögkatolikus Iskola és Óvoda
tandestülete, munkatársai, tanulóközössége
búcsúzik végzős diákjaitól, iskolatársaitól!

„A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, hitemet megtartottam. Készen vár az igazság győzelmi koszorúja, amelyet azon a napon megad nekem az Úr, az igazságos bíró, de nemcsak nekem, hanem mindenkinek, aki örömmel várja eljövételét.” (2 Tim 4,7-8)

IMPRESSZUM

**Kiadja a Szent Miklós Görögkatolikus Általános Iskola, Óvoda
és Alapfokú Művészeti Iskola**

3780 Edelény, Borsodi út 36/b, Tel: (48) 525-134

www.sztmi.hu - email: szentmiklos.edeleny@gmail.com

Felelős kiadó: Barta József igazgató - Szerkesztők: Szabó Zoltánné, Mészáros Marianna, Gál András

Készült 120 példányban